

Сборник съдебна практика

РЕШЕНИЕ НА СЪДА (шести състав)

21 септември 2016 година *

„Преюдициално запитване — Директива 2011/64/ЕС — Член 15, параграф 1 — Свободно определяне от производителите и вносителите на максималните продажни цени на изделията от обработен тютюн — Национална правна уредба, която забранява продажбата на подобни изделия от търговците на дребно на цени, които са по-ниски от изписаните върху акцизния бандерол — Свободно движение на стоки — Член 34 ДФЕС — Условия за продажба — Член 101 ДФЕС във връзка с член 4, параграф 3 ДЕС“

По дело C-221/15

с предмет преюдициално запитване, отправено на основание член 267 ДФЕС от Hof van beroep te Brussel (Апелативен съд Брюксел) с акт от 5 май 2015 г., постъпило в Съда на 13 май 2015 г., в наказателното производство срещу

Etablissements Fr. Colruyt NV,

СЪДЪТ (шести състав),

състоящ се от: Ал. Арабаджиев (докладчик), председател на състава, J.-C. Bonichot и C. G. Fernlund, съдии,

генерален адвокат: N. Wahl,

секретар: M. Ferreira, главен администратор,

предвид изложеното в писмената фаза на производството и в съдебното заседание от 17 февруари 2016 г.,

като има предвид становищата, представени:

- за Etablissements Fr. Colruyt NV, от R. Verstraeten и H. De Bauw, advocaaten,
- за белгийското правителство, първоначално от N. Zimmer, както и от J. Van Holm и M. Jacobs, впоследствие от J. Van Holm и M. Jacobs, в качеството на представители, подпомогани от A. Fromont, advocaat,
- за френското правителство, от G. de Bergues и D. Colas, както и от J. Bousin и S. Ghiandoni, в качеството на представители,
- за португалското правителство, от L. Inez Fernandes и A. Brigas Afonso, както и от M. Rebelo, в качеството на представители,

* Език на производството: нидерландски.

— за Европейската комисия, от E. Manhaeve и H. van Vliet, както и от F. Tomat, в качеството на представители,

след като изслуша заключението на генералния адвокат, представено в съдебното заседание от 21 април 2016 г.,

постанови настоящото

Решение

- 1 Преюдициалното запитване се отнася до тълкуването на член 15, параграф 1 от Директива 2011/64/ЕС на Съвета от 21 юни 2011 година относно структурата и ставките на акциза върху обработен тютюн (ОВ L 176, 2011 г., стр. 24) във връзка с членове 20 и 21 от Хартата на основните права на Европейския съюз (наричана по-нататък „Хартата“), на член 34 ДФЕС, както и на член 101 ДФЕС във връзка с член 4, параграф 3 ДЕС.
- 2 Запитването е отправено в рамките на наказателно производство срещу Établissements Fr. Colruyt NV (наричано по-нататък „Colruyt“) по повод на извършваната от него продажба на тютюневи изделия на единична цена, по-ниска от посочената от производителя или вносителя цена върху акцизния бандерол, с който са облепени тези изделия.

Правна уредба

Правото на Съюза

- 3 Съображения 2, 3, 9 и 10 от Директива 2011/64 гласят:
 - „(2) Данъчното законодателство на Съюза по отношение на тютюневите изделия е необходимо да гарантира правилното функциониране на вътрешния пазар и в същото време да осигури високо равнище на закрила на човешкото здраве, [...].
 - (3) Една от целите на Договора за Европейския съюз е запазване на икономически съюз, характеристиките на който съвпадат с тези на местния пазар, в рамките на който има здравословна конкуренция. Относно обработения тютюн постигането на тази цел предполага прилагането в държавите членки на данъци, които оказват влияние върху потреблението на продукти от този сектор, да не нарушава условията на конкуренция и да не възпрепятства свободното движение в рамките на Съюза.
 - [...]
 - (9) Относно акцизите хармонизирането на структурите трябва да има за резултат, по-специално, конкуренцията между различните категории обработен тютюн, принадлежащи към една и съща група, която да не се нарушава от облагането с данъка и впоследствие от отварянето на националните пазари на държавите членки.
 - (10) Наложителната нужда от конкуренция предполага система от свободно формирани цени за всички групи обработен тютюн“.
- 4 Член 1 от глава 1, озаглавена „Предмет“, предвижда:

„Настоящата директива установява основните принципи за хармонизацията на структурата и ставките на акциза, на които държавите членки подлагат обработения тютюн“.

- 5 Член 7, параграф 1, първа алинея от Директивата предвижда:

„Цигарите, произведени в Съюза и тези, внесени от трети държави, подлежат на *ad valorem* акциз, начислен на основата на максималната цена на дребно, включваща митата и специфичен акциз, начислен върху единица продукт“.

- 6 Член 15, параграф 1 от същата директива гласи:

„Производителите или ако е уместно, техните представители или упълномощени посредници в Съюза, и вносителите на тютюн от трети държави имат правото свободно да определят максималната цена на дребно за всеки техен продукт за всяка държава членка, в която въпросните продукти се освобождават за потребление.

Първа алинея обаче не може да затруднява прилагането в националните системи на законодателството относно контрола върху нивата на цените или наблюдението на задължителните цени, при условие че те са съвместими със законодателството на Съюза“.

Белгийското право

- 7 Член 7, параграф 2bis, 1° от *de la wet betreffende de bescherming van de gezondheid van de gebruikers op het stuk van de voedingsmiddelen en andere produkten* (Закон относно закрилата на здравето на потребителите, що се отнася до хранителните продукти и други стоки, *Belgisch Staatsblad* от 8 април 1977 г., стр. 4501) от 24 януари 1977 г. в редакцията му, приложима към момента на настъпването на фактите по делото в главното производство (наричан по-нататък „Закон за защита на здравето“), предвижда:

„Забранява се рекламирането на и спонсорирането чрез тютюн на изделия на основата на тютюн и други подобни стоки, наричани по-долу „тютюневи изделия“.

За рекламиране или спонсориране се смята всяко съобщение или действие, което пряко или непряко цели насърчаване на продажбите, независимо от мястото, начина на комуникация, както и използваните техники“.

Спорът в главното производство и преюдициалните въпроси

- 8 Colruyt притежава верига от супермаркети в Белгия, които носят същото име.
- 9 След проведено разследване на *federale overheidsdienst van volksgezondheid* (Федерална служба за общественото здраве, Белгия) *openbaar ministerie* (прокуратурата, Белгия) констатира, че Colruyt е прибягвало в супермаркетите си до рекламиране на тютюн, което е забранено съгласно член 7, параграф 2bis, 1° от Закона за защита на здравето. Така Colruyt е продало различни тютюневи изделия:
- на по-ниска единична цена на дребно от цената, която производителят или вносителят е посочил на акцизния бандерол върху тези стоки,
 - с отстъпка според закупеното количество, обявена на жълто-червен фон на посочената на съответния стелаж цена,
 - с временна обща отстъпка от 3 % за всички клиенти,

- с обща отстъпка от 3 % за определена категория клиенти, а именно за членовете на юношески движения — чрез така наречената „kampkorting“ (буквален превод „отстъпка за лагеруващи“).
- 10 С решение на *Correctionele rechtbank te Brussel* (Наказателен съд Брюксел) от 10 май 2013 г. Colruyt е осъдено по-специално да заплати глоба в размер на 270 000 EUR за нарушаване на тази разпоредба.
- 11 Colruyt обжалва това решение пред *Hof van beroep te Brussel* (Апелативен съд Брюксел), като изтъква по-специално, че забрана да се поставят продажни цени на дребно, които са по-ниски от цената, която производителят или вносителят е посочил върху акцизния бандерол, с който са облепени тютюневите изделия, е несъвместима с член 15, параграф 1 от Директива 2011/64, с член 34 ДФЕС и с член 101 ДФЕС във връзка с член 4, параграф 3 ДЕС.
- 12 При тези обстоятелства *Hof van beroep te Brussel* (Апелативен съд Брюксел) решава да спре производството и да постави на Съда следните преюдициални въпроси:
- „1) Допуска ли член 15, параграф 1 от Директива 2011/64, самостоятелно или във връзка с членове 20 и 21 от Хартата, национална мярка, в съответствие с която търговците на дребно се задължават да се съобразяват с установените минимални цени на тютюневите изделия, като се забранява тяхната продажба на по-ниска цена от посочената от производителя/вносителя на акцизния бандерол?
- 2) Допуска ли член 34 ДФЕС национална мярка, в съответствие с която търговците на дребно се задължават да се съобразяват с установените минимални цени на тютюневите изделия, като се забранява тяхната продажба на по-ниска цена от посочената от производителя/вносителя на акцизния бандерол?
- 3) Допуска ли член 4, параграф 3 [ДЕС] във връзка с член 101 ДФЕС национална мярка, в съответствие с която търговците на дребно се задължават да се съобразяват с установените минимални цени на тютюневите изделия, като се забранява тяхната продажба на по-ниска цена от посочената от производителя/вносителя на акцизния бандерол?“.

По допустимостта на преюдициалното запитване

- 13 Белгийското правителство изтъква, че преюдициалното запитване е недопустимо, защото, първо, член 7, параграф 2bis, 1° от Закона за защита на здравето не се отнася до предмета на спора в главното производство, тъй като продажните цени на дребно на тютюневите изделия в Белгия са уредени от други разпоредби на белгийското право. Второ, то поддържа, че тълкуването на Директива 2011/64 е ирелевантно за решаването на спора, защото член 7, параграф 2bis, 1° няма за цел да транспонира тази директива в белгийското право. Трето, правителството смята, че преюдициалното запитване не отговаря на предвидените в член 94 от Процедурния правилник на Съда условия, доколкото не съдържа достатъчно данни относно фактическия и правен контекст на спора, както и че не съдържа кратко изложение на точните причини, поради които запитващата юрисдикция има въпроси относно тълкуването на разпоредби на правото на Съюза. Френското правителство също изразява съмнение относно допустимостта на запитването.
- 14 В това отношение следва да се припомни, че съгласно постоянната практика на Съда въпросите, които са свързани с тълкуването на правото на Съюза и са поставени от националния съд в нормативната и фактическа рамка, която той определя съгласно своите правомощия и проверката на чиято точност не е задача на Съда, се ползват с презумпция за релевантност. Съдът може да откаже да се произнесе по отправеното от национална юрисдикция преюдициално запитване само ако е съвсем очевидно, че исканото тълкуване на правото на

Съюза няма никаква връзка с действителността или с предмета на спора в главното производство, когато проблемът е от хипотетично естество или също когато Съдът не разполага с необходимите данни от фактическа и правна страна, за да бъде полезен с отговора на поставените му въпроси (решение от 16 юли 2015 г., *Sommer Antriebs- und Funktechnik*, C-369/14, EU:C:2015:491, т. 32 и цитираната съдебна практика).

- 15 Що се отнася до първото основание за недопустимост на преюдициалното запитване, е достатъчно да се припомни, че в рамките на установеното в член 267 ДФЕС производство Съдът не може да се произнася по тълкуването на разпоредбите на националното право или да решава дали тълкуването им от националната юрисдикция е правилно (решение от 7 октомври 2010 г., *dos Santos Palhota* и др., C-515/08, EU:C:2010:589, т. 18).
- 16 По отношение на второто основание за недопустимост, повдигнато от белгийското правителство, не е съвсем очевидно, че разглежданото в главното производство положение не попада в приложното поле на Директива 2011/64 или поне че член 7, параграф 2bis, 1° от Закона за защита на здравето не може по никакъв начин да лиши от полезно действие някои от разпоредбите на тази директива, както и че поисканото тълкуване на посочената директива няма никаква връзка с действителността или с предмета на спора в главното производство. Впрочем това възражение се разглежда по същество в рамките на първия преюдициален въпрос.
- 17 По отношение на третото основание за недопустимост се налага констатацията, че в настоящия случай запитващата юрисдикция е изложила фактическия и правен контекст, в който се вписва спорът в главното производство, достатъчно точно, за да позволи на Съда да е полезен с отговора на поставените му въпроси, както и да позволи на заинтересованите лица, посочени в член 23 от Статута на Съда на Европейския съюз, да представят бележките си. Освен това преюдициалното запитване позволява да се разбере, че запитващата юрисдикция има съмнения относно съвместимостта на разглежданата в главното производство национална правна уредба с разпоредбите на правото на Съюза, чието тълкуване е поискано, и че при липсата на съвместимост на тази правна уредба с въпросните разпоредби обвиненията, повдигнати срещу Colruyt, ще се приемат за неоснователни.
- 18 Предвид изложеното по-горе преюдициалното запитване следва да се приеме за допустимо.

По преюдициалните въпроси

По първия въпрос

- 19 С първия си въпрос по същество запитващата юрисдикция иска да се установи дали член 15, параграф 1 от Директива 2011/64 в светлината на членове 20 и 21 от Хартата трябва да се тълкува в смисъл, че не допуска национална правна уредба като разглежданата в главното производство, която забранява на търговците на дребно да продават тютюневи изделия на единична цена, по-ниска от посочената от производителя или вносителя цена върху акцизния бандерол, с който са облепени тези изделия.
- 20 Както става ясно от член 1 целта на Директива 2011/64 е да установи основните принципи за хармонизацията на структурата и ставките на акциза, на които държавите членки подлагат обработения тютюн. Следователно Директивата попада в обхвата на данъчното законодателство на Съюза, приложимо към тютюневите изделия, което съгласно съображение 2 от посочената директива има за предмет да гарантира именно правилното функциониране на вътрешния пазар.

- 21 Освен това от съображение 3 от Директива 2011/64 следва, че за да се постигне тази цел, посочената директива цели да се гарантира, че прилагането в държавите членки на данъци, които оказват влияние върху потреблението на продукти от сектора на обработения тютюн, не нарушава условията на конкуренция и не възпрепятства свободното движение в рамките на Съюза. По-специално в съображение 9 от тази директива се посочва, че хармонизирането на структурите на акцизите трябва да има за резултат конкуренцията между различните категории обработен тютюн, принадлежащи към една и съща група, да не се нарушава от облагането с данъка и впоследствие от отварянето на националните пазари на държавите членки.
- 22 От изложеното по-горе следва, че Директива 2011/64 цели да гарантира правилното функциониране на вътрешния пазар по отношение на прилагането в държавите членки на акциза, с който се облагат продуктите от сектора на обработения тютюн.
- 23 Член 15, параграф 1, първа алинея от тази директива трябва да се тълкува с оглед на тази цел. Той предвижда, че производителите, или ако е уместно, техните представители или упълномощени посредници в Съюза, и вносителите на тютюн от трети държави имат правото свободно да определят максималната цена на дребно за всеки техен продукт за всяка държава членка, в която въпросните продукти се освобождават за потребление, именно за да се гарантира, че между тях е налице действителна конкуренция.
- 24 Съдът е приел, че тази разпоредба цели, от една страна, да гарантира, че определянето на данъчната основа на пропорционалния акциз върху тютюневите изделия, а именно максималната цена за продажба на дребно на тези изделия, се подчинява на едни и същи правила във всички държави членки, а от друга страна, да запази свободата на тези оператори, която им позволява да се ползват ефективно от конкурентното предимство, произтичащо от евентуално по-ниска себестойност на продукцията (вж. по аналогия решение от 4 март 2010 г., Комисия/Франция, C-197/08, EU:C:2010:111, т. 36).
- 25 От друга страна, посочената разпоредба се вписва в механизма на данъчно облагане на тютюна, което означава, че определената от производителя или вносителя и одобрена от публичен орган цена е станала задължителна като максимална такава и трябва да бъде съблюдавана на всички равнища от дистрибуторската верига до продажбата на потребителя, за да се избегне засягането на целостта на данъчните постъпления чрез превишаване на тази цена (вж. в този смисъл решение от 4 март 2010 г., Комисия/Франция, C-197/08, EU:C:2010:111, т. 43).
- 26 Следователно член 15, параграф 1, първа алинея от Директива 2011/64 има за предмет да гарантира, че прилагането на правилата относно акциза, с който се облагат тютюневите изделия, не вреди на наложителната нужда от конкуренция, нужда която предполага, както става ясно от съображение 10 от Директивата, система от свободно формирани цени от производителите или вносителите за всички групи обработен тютюн.
- 27 Така по същество Съдът е приел, че член 15, параграф 1 от Директива 2011/64 не може да се тълкува като недопускащ правна уредба, която, що се отнася до продажбата на потребители на обработен тютюн, внесен или произведен в страната, налага продажна цена, а именно цената, изписана върху акцизния бандерол, при условие че тази цена е била свободно определена от производителя или вносителя (вж. по аналогия решение от 16 ноември 1977 г., GB-Inno-BM, 13/77, EU:C:1977:185, т. 63 и 64).
- 28 Що се отнася до делото в главното производство, разпоредба на национална правна уредба като член 7, параграф 2bis, 1° от Закона за защита на здравето, която според предоставената от запитващата юрисдикция информация забранява на търговците на дребно по-специално да продават тютюневи изделия на единична цена, по-ниска от посочената от производителя или вносителя цена върху акцизния бандерол, с който са облепени тези изделия, безспорно има за резултат, с оглед на особеностите на механизма на данъчно облагане на тютюна, да наложи на

тези оператори, що се отнася до продажбата на потребители на подобни изделия, изписаната върху бандерола цена. От предоставената на Съда преписка обаче не става ясно, че тази разпореда има за предмет да уреди определянето на посочената от производителя или вносителя цена върху бандерола, нито освен това, че разпоредбата се отнася по друг начин до прилагането на акциза, с който се облагат тютюневите изделия.

- 29 Следователно подобна национална разпореда не попада в обхвата на положението, разгледано в член 15, параграф 1 от Директива 2011/64. Поради тази причина той я допуска.
- 30 Това тълкуване не се поставя под въпрос от довода на Colruyt, според който фактът, че на търговците на дребно не е призната свободата на основание на посочения член 15, параграф 1 да определят продажната цена за потребителите на тютюневи изделия, поражда необоснована дискриминация, противоречаща на членове 20 и 21 от Хартата, между търговците на дребно, които са и вносители, и тези, които не са такива. Всъщност тези разпоредби от Хартата в никакъв случай не могат да имат за резултат разширяване на приложното поле на Директива 2011/64 до определянето на минималната цена за търговците на дребно, което по принцип не се отнася до прилагането на акциза, с който се облагат тютюневите изделия.
- 31 В резултат на всички изложени по-горе съображения на първия въпрос следва да се отговори, че член 15, параграф 1 от Директива 2011/64 трябва да се тълкува в смисъл, че допуска национална правна уредба като разглежданата в главното производство, която забранява на търговците на дребно да продават тютюневи изделия на единична цена, по-ниска от посочената от производителя или вносителя цена върху акцизния бандерол, с който са облепени тези изделия, доколкото тази цена е била свободно определена от производителя или вносителя.

По втория въпрос

- 32 С втория си въпрос по същество запитващата юрисдикция иска да се установи дали член 34 ДФЕС трябва да се тълкува в смисъл, че не допуска национална правна уредба като разглежданата в главното производство, която забранява на търговците на дребно да продават тютюневи изделия на единична цена, по-ниска от посочената от производителя или вносителя цена върху акцизния бандерол, с който са облепени тези изделия.
- 33 Член 34 ДФЕС забранява между държавите членки количествените ограничения върху вноса и всички мерки, имащи равностоен ефект. Съгласно постоянната съдебна практика всяка мярка на държава членка, която може пряко или непряко, действително или потенциално да възпрепятства търговията в рамките на Съюза, трябва да се счита за мярка с равностоен на количествени ограничения ефект по смисъла на тази разпореда (решения от 11 юли 1974 г., Dassonville, 8/74, EU:C:1974:82, т. 5 и от 23 декември 2015 г., Scotch Whisky Association и др., C-333/14, EU:C:2015:845, т. 31).
- 34 По този начин пречките за свободното движение на стоки, които в отсъствието на хармонизация на националните законодателства са последица от прилагането по отношение на стоки с произход от други държави членки, където те са законно произведени и търгувани, на правила относно условията, на които тези стоки трябва да отговарят, дори тези правила да са приложими без разлика към всички продукти, представляват мерки с равностоен на количествени ограничения ефект (вж. в този смисъл решение от 20 февруари 1979 г., Rewe-Zentral, известно като „Cassis de Dijon“, 120/78, EU:C:1979:42, т. 6, 14 и 15).
- 35 Прилагането по отношение на стоки с произход от други държави членки на национални разпоредби, които ограничават или забраняват някои условия за продажба, не може пряко или непряко, действително или потенциално да възпрепятства търговията между държавите членки по смисъла на тази съдебна практика, доколкото те се прилагат към всички заинтересовани

оператори, които упражняват своята дейност на националната територия, и доколкото засягат по един и същи начин от правна и фактическа гледна точка търгуването на националните продукти и на продуктите с произход от други държави членки. Действително, щом тези условия са изпълнени, прилагането на такава правна уредба по отношение на продажбата на продукти с произход от друга държава членка и отговарящи на установените от тази държава правила не е от естество да възпрепятства техния достъп до пазара или да затрудни този достъп в по-голяма степен, отколкото затруднява достъпа на националните продукти (решение от 10 февруари 2009 г., Комисия/Италия, C-110/05, EU:C:2009:66, т. 36).

- 36 Следователно трябва да се считат за мерки с равностоеен на количествени ограничения върху вноса ефект по смисъла на член 34 ДФЕС мерките, взети от държава членка, които имат за своя цел или резултат да третират по-малко благоприятно продуктите с произход от други държави членки, както и мерките, визирани в точка 34 от настоящото решение. Към същото понятие се числи и всяка друга мярка, която възпрепятства достъпа на продуктите, произхождащи от други държави членки, до пазара на една държава членка (вж. в този смисъл решение от 10 февруари 2009 г., Комисия/Италия, C-110/05, EU:C:2009:66, т. 37).
- 37 В това отношение, доколкото национална правна уредба относно цената на тютюневите изделия, като съдържащата се в член 7, параграф 2bis, 1° от Закона за защита на здравето, не се отнася до характеристиките на тези изделия, а засяга единствено условията, при които те могат да бъдат продавани, тази уредба трябва да се разглежда като отнасяща се до условията за продажба (вж. по аналогия решение от 30 април 2009 г., Fachverband der Buch- und Medienwirtschaft, C-531/07, EU:C:2009:276, т. 20).
- 38 Що се отнася до въпроса дали подобна правна уредба отговаря на посочените в точка 35 от настоящото решение условия, следва да се посочи, от една страна, че национална разпоредба като въпросния член 7, параграф 2bis, 1°, която забранява на търговците на дребно да продават тютюневи изделия на единична цена, по-ниска от посочената от производителя или вносителя цена върху акцизния бандерол, с който са облепени тези изделия, се прилага спрямо всички засегнати оператори, упражняващи дейността си на националната територия.
- 39 От друга страна, доколкото тя не се отнася до определянето от вносителите на стоки с произход от други държави членки на цената, изписана върху бандерола, и доколкото тези вносители остават свободни да определят въпросната цена, разпоредбата не е от естество да възпрепятства достъпа до белгийския пазар на тютюневите изделия с произход от друга държава членка или да го затрудни в по-голяма степен, отколкото затруднява достъпа на националните тютюневи изделия.
- 40 Поради тази причина подобна правна уредба не представлява мярка с равностоеен на количествени ограничения върху вноса ефект, която е забранена от член 34 ДФЕС.
- 41 Предвид изложените по-горе съображения на втория въпрос следва да се отговори, че член 34 ДФЕС трябва да се тълкува в смисъл, че допуска национална правна уредба като разглежданата в главното производство, която забранява на търговците на дребно да продават тютюневи изделия на единична цена, по-ниска от посочената от производителя или вносителя цена върху акцизния бандерол, с който са облепени тези изделия, доколкото тази цена е била свободно определена от вносителя.

По третия въпрос

- 42 С третия си въпрос по същество запитващата юрисдикция иска да се установи дали член 101 ДФЕС във връзка с член 4, параграф 3 ДЕС трябва да се тълкува в смисъл, че не допуска национална правна уредба като разглежданата в главното производство, която забранява на

търговците на дребно да продават тютюневи изделия на единична цена, по-ниска от посочената от производителя или вносителя цена върху акцизния бандерол, с който са облепени тези изделия.

- 43 Както следва от постоянната практика на Съда, макар да е вярно, че член 101 ДФЕС засяга единствено поведението на предприятия и не се отнася до законови или подзаконови мерки на държавите членки, това не променя факта, че този член, разглеждан във връзка с член 4, параграф 3 ДЕС, който установява задължение за сътрудничество между Съюза и държавите членки, задължава последните да не приемат или запазват в сила мерки, дори от законов или подзаконов характер, които могат да премахнат полезното действие на правилата на конкуренцията, приложими за предприятия (решение от 4 септември 2014 г., API и др., C-184/13—C-187/13, C-194/13, C-195/13 и C-208/13, EU:C:2014:2147, т. 28 и цитираната съдебна практика).
- 44 Налице е нарушение на член 101 ДФЕС във връзка с член 4, параграф 3 ДЕС, когато държава членка налага или благоприятства сключването на споразумения, противоречащи на член 101 ДФЕС, или подпомага действието на такива споразумения, или лишава собствената си правна уредба от характера ѝ на държавни мерки, като предоставя на частни оператори отговорността по вземане на решения за намеса от икономически интерес (решение от 4 септември 2014 г., API и др., C-184/13—C-187/13, C-194/13, C-195/13 и C-208/13, EU:C:2014:2147, т. 29).
- 45 Правна уредба, която обаче няма за цел да наложи сключването на споразумения между доставчици и търговци на дребно или други видове поведение като предвидените в член 101, параграф 1 ДФЕС, а напротив предоставя на публичните органи отговорността да определят продажните цени за потребителите, не нарушава тази разпоредба във връзка с член 4, параграф 3 ДЕС (вж. в този смисъл решение от 29 януари 1985 г., Cullet и Chambre syndicale des réparateurs automobiles et détaillants de produits pétroliers, 231/83, EU:C:1985:29, т. 17 и 18). Освен това правна уредба, която съдържа забрана, достатъчна сама по себе си, нито налага, нито благоприятства сключването на антиконкурентни споразумения (вж. в този смисъл решение от 17 ноември 1991 г., Ohra Schadeverzekering, C-245/91, EU:C:1993:887, т. 11).
- 46 Както бе констатирано в точка 28 от настоящото решение, разпоредба на национална правна уредба като член 7, параграф 2bis, 1° от Закона за защита на здравето, има за резултат да наложи на търговците на дребно, що се отнася до продажбата на потребители на тютюневи изделия, продажна цена, а именно посочената от производителя или вносителя цена върху акцизния бандерол, с който са облепени тези изделия. Подобна правна уредба нито налага, нито благоприятства сключването на споразумения между доставчици и търговци на дребно, но е достатъчна сама по себе си, доколкото има за пряк резултат определянето на цената за търговците на дребно. Освен това от предоставената на Съда преписка не става ясно приемането на член 7, параграф 2bis, 1° от Закона за защита на здравето да е предшествано от споразумение относно цените за препродажба, наложени в сектора на тютюневите изделия.
- 47 От друга страна, самият член 7, параграф 2bis, 1° не предоставя на частни оператори отговорността да определят цената за търговците на дребно или да вземат други решения за намеса от икономически интерес.
- 48 При тези условия правна уредба като разглежданата в главното производство не може да премахне полезното действие на член 101, параграф 1 ДФЕС.
- 49 С оглед на изложените по-горе съображения на третия въпрос следва да се отговори, че член 101 ДФЕС във връзка с член 4, параграф 3 ДЕС трябва да се тълкува в смисъл, че допуска национална правна уредба като разглежданата в главното производство, която забранява на

търговците на дребно да продават тютюневи изделия на единична цена, по-ниска от посочената от производителя или вносителя цена върху акцизния бандерол, с който са облепени тези изделия.

По съдебните разноски

50 С оглед на обстоятелството, че за страните по главното производство настоящото дело представлява отклонение от обичайния ход на производството пред запитващата юрисдикция, последната следва да се произнесе по съдебните разноски. Разходите, направени за представяне на становища пред Съда, различни от тези на посочените страни, не подлежат на възстановяване.

По изложените съображения Съдът (шести състав) реши:

- 1) Член 15, параграф 1 от Директива 2011/64/ЕС на Съвета от 21 юни 2011 година относно структурата и ставките на акциза върху обработен тютюн трябва да се тълкува в смисъл, че допуска национална правна уредба като разглежданата в главното производство, която забранява на търговците на дребно да продават тютюневи изделия на единична цена, по-ниска от посочената от производителя или вносителя цена върху акцизния бандерол, с който са облепени тези изделия, доколкото тази цена е била свободно определена от производителя или вносителя.
- 2) Член 34 ДФЕС трябва да се тълкува в смисъл, че допуска национална правна уредба като разглежданата в главното производство, която забранява на търговците на дребно да продават тютюневи изделия на единична цена, по-ниска от посочената от производителя или вносителя цена върху акцизния бандерол, с който са облепени тези изделия, доколкото тази цена е била свободно определена от вносителя.
- 3) Член 101 ДФЕС във връзка с член 4, параграф 3 ДЕС трябва да се тълкува в смисъл, че допуска национална правна уредба като разглежданата в главното производство, която забранява на търговците на дребно да продават тютюневи изделия на единична цена, по-ниска от посочената от производителя или вносителя цена върху акцизния бандерол, с който са облепени тези изделия.

Подписи